

Dit boek is gemaakt door het volgende team:

Paul Strijp

Paul Strijp (1963) heeft nog steeds een trauma van het feit dat hij de eerste wedstrijd van MVV die hij zou bezoeken, door ziekte heeft moeten missen. De wedstrijd van MVV tegen Ajax op 17 januari 1971, waarin Johan Dijkstra het enige doelpunt scoorde. Hij hoopt dit trauma in zijn leven alsnog te verwerken. Vooralsnog gaat het hem goed: getrouwd, drie kinderen, wonend in Diemen, werkend bij de provincie Noord-Holland. Uitwedstrijden van MVV in de regio Amsterdam bezoekt hij zo veel mogelijk, weer of geen weer. Meestal is het overigens geen weer. Hij publiceert regelmatig over allerlei onderwerpen.

Paul van Grinsven

Paul van Grinsven (1958) nam deel aan de beroemde bedevaart naar stadion Woudestein van Excelsior op 30 mei 1976. Na de daaropvolgende degradatie van MVV trok hij het ganse land door om de sterrendragers bij te staan in de even winderige als onooglijke stadions van eerstedivisieclubs. Dat bleek de generale te zijn voor zijn latere privéleven. Voor werk, liefde en kinderen vertoefde hij 40 jaren buiten Maastricht om er twee jaar geleden terug te keren. In de tussentijd schreef hij een boek over arbeidsrecht, de romans *Naamse steen* en *Bright*, de verhalenbundel *40 jaor 'ne landverraoer*, *De Memoires van Jo Toennaer* en recentelijk *Prostaatpraat*.

Elly van Domburg

Grafisch vormgever Elly van Domburg (1952) heeft éénmaal in haar leven een voetbalwedstrijd live gezien, toen ze daarvoor uitgenodigd werd door een relatie, voor wie ze een banner in het NEC-stadion in Nijmegen ontworpen had. Geen affiniteit met voetballen dus. Echter wel een grote passie voor haar vak, dat ze 27 jaar lang binnen haar eigen bureau in Nijmegen uitoefende. Nu terug in Maastricht waar haar roots liggen, werd ze overgehaald om dit boek te gaan vormgeven. Een enorme uitdaging. Ze is voetballen zelfs leuk gaan vinden. Omdat het in elk geval boeiende verhalen en erg mooie plaatjes oplevert.

Raymond Theunissen

Beeldverzamelaar/fotograaf en Maastrichtenaar Raymond Theunissen (1964) had van kleins af aan grote belangstelling voor de voetbalsport. Afgezien van de partijtjes in de wijk weliswaar geen voetbalcarrière gehad, maar wel ontelbaar veel wedstrijden bekeken. Uiteraard op *Studio Sport*, en ook elke zaterdag vanaf 18.00 uur 'met het bord op schoot' bij *Die Sportschau*. Daarmee een grote feitenkennis opgebouwd van clubs en voetballers in binnen- en buitenland. De verzameling voetbalplaatjes nam hij altijd en overal mee. Daardoor kende hij alle spelers van gezicht en naam, uiteraard ook die van *Us MVV-ke* waarvan hij jarenlang de thuiswedstrijden bezocht. Mooi dat die voetbalkennis decennia later nog bij kon dragen aan de totstandkoming van dit tijdsdocument.

Proloog

In 1964 debuteerde ene Jo Bonfrère uit de Maastrichtse wijk Oud-Bosscherveld in de hoofdmacht van MVV. Nog geen vier maanden later volgde Willy Brokamp, een jongen uit Chevremont. Geen mens had nog van het woord 'globalisering' gehoord. Plaatselijke bedrijven of banken, zoals de Maastrichtse Spaarbank, voelden zich innig verbonden met de sterrendragers. MVV werd nog vereenzelvigd met Maastricht en Maastricht met MVV. Niemand keek vreemd op van subsidiëring door de gemeente. Passieve recreatie voor de inwoners van Maastricht in stadion de Boschpoort en daarna de Geusselt stond voorop. Het motief: duizenden inwoners vinden de nodige ontspanning als zij eens per week op de tribunes staan of zitten om een onderhoudende voetbalwedstrijd te zien. Pas in de nadagen van de voetbalcarrière van Bonfrère en Brokamp worden de subsidiekransen langzamerhand dichtgedraaid. Dit alles opgeteld bij de terugtrekkende beweging van bedrijven – waarom de plaatselijke club sponsoren als we internationaal opereren? – zorgt voor een niet-benijdenswaardige positie van MVV na het vertrek van de twee B's.

Even is er nog sprake van uitstel van executie. Vanaf de jaren tachtig degradeert MVV vijf keer. Of positiever geformuleerd: de sterrendragers promoveren vier keer via een kampioenschap of de nacompetitie. Spelers als Erik Meijer en Reginald Thal zorgen voor een opleving van de glorietijd van MVV. Daarna is het over en uit. De sterrendragers zijn veroordeeld tot het spelen in de naargeestige eerste divisie, omgedoopt tot Jupiler League en weer later Keuken Kampioen Divisie geheten. Niet bepaald namen die aan flitsend voetbal doen denken. Deze eeuw is niet één eredivisiewedstrijd in de Geusselt gespeeld.

Onder dit gesternte presenteren wij ons boek. Waarom? Ook bij tegenwind verloochent de ware MVV-supporter zijn club niet en blijven particulieren en bedrijven MVV steunen. De film *Looking for Eric* biedt een verklaring voor deze trouw. 'Je kunt veranderen van vrouw, politiek inzicht, je geloof... maar je kunt nooit wisselen van je favoriete voetbalteam.' Dat geldt ook voor de schrijvers van dit boek die geen journalisten maar voetballiefhebbers zijn. Ook wij bezitten helaas niet het toverstokje waarmee we MVV terug kunnen loodsen naar de eredivisie. Maar wat we wel kunnen is de trots en glorie terug laten keren in de harten van de Maastrichtenaren. Wie weet draagt dit boek een steentje bij aan een speedige herrijzenis van MVV. In het rijtje van Maastricht University, TEFAF en André Rieu hoort toch zeker een eredivisieclub te staan?

Twee unieke aanvallers uit die eredivisie staan in ons boek centraal. Zij vormden een onafscheidelijk duo tijdens trainingen en wedstrijden. Hun verhaal beschrijven we tegen de achtergrond van de omgeving waarin zij opgroeiden. En natuurlijk ook aan de hand van hun actieve voetballoopbaan. Bonfrère en Brokamp waren technisch zeer begaafde voetballers en konden volgens MVV-supporters de vergelijking met voetbalgrootheden als Johan Cruyff en Piet Keizer glansrijk doorstaan. Fratsen uit het privéleven van de twee B's zult u in dit boek niet aantreffen. Daarvoor moet u bij de boulevardjes, de Story's of Privé's zijn. Het boek is een eerbetoon aan de voetbalcarrière van deze twee unieke voetballers en de later succesvolle bondscoach *Bonfrère Joe*.

Vooraf wisten we dat Brokamp een broertje dood heeft aan interviews. Op ons verzoek benaderde de directie van MVV Maastricht de twee oud-spelers. Bonfrère

werkte van begin af aan volop mee. Brokamp reageerde niet op de e-mails van de directie. Hij zou in Spanje zitten. Toch maar de stoute schoenen aangetrokken en eetcafé *In de Tenne Kan* binnengelopen. *Ah dao höbbe veer de onvindbare*. Op de vraag of hij wil meewerken aan het boek volgt een vriendelijk doch beslist 'nee'. *Jong, dat ligk wiet achter miech. Dat is neet mie interessant*. Nog een poging. *Jeh meh, 't geit neet allein um de goalen en de wedstrijden meh ouch um de mins achter de voetballer*. Hij lacht zijn tanden bloot en heft zijn handen in de lucht: *Oh daan al hielemaol neet*. Dat meent hij oprecht. Brokamp zit niet te wachten op aandacht. Het zijn de anderen die dat belangrijk vinden.

Toch hebben we doorgezet, omdat de voetbalgeschiedenis van deze twee MVV-coryfeeën voor het nageslacht en de MVV-supporters vastgelegd MOET worden. En de ene B kan niet beschreven worden zonder de andere. Op het voetbalveld wisten ze elkaar blindelings te vinden en op de trainingen vormden ze een koppel. En welke oudere Maastrichtenaar heeft zich als kleine jongen niet geïdentificeerd met een van de twee B's? Als je op straat of op een afgetrapt veldje speelde wilde je toch één van deze twee helden zijn? Het te respecteren besluit van Brokamp dwong ons om op zoek te gaan naar andere bronnen. En die waren er volop. Interviews met oud-spelers van MVV, Ajax en Oranje zorgden voor een beeld dat voor ons gevoel een boek rechtvaardigt.

Een aantal mensen willen we bedanken voor hun niet-aflatende hulp en het ter beschikking stellen van plakboeken: Henny van Kerkoerle, de dochter van een oud MVV-speler/bestuurslid; Hans Notten, de zoon van een oud-penningmeester van MVV; Rob Beaumont en Léon Partouns van de *Werkgroep Historie MVV*; Ton König en Jaap Stam voor hun medewerking aan de beschreven periode 1946 - 1964; Jasper Jongen van *Veer zien MVV* en oud-MVV-speler en -directeur Paul Penders voor hun bemiddelende en adviserende rol. Ook een speciaal woord van dank aan Jan-Jaap van den Berg, Victor Lebesque en David Endt voor hun bruikbare adviezen. En aan Frits Widdershoven die ons veel beeldmateriaal ter beschikking heeft gesteld.

Van een aantal MVV-supporters hebben we hun herinnering aan de twee B's in dit boek verwerkt. Schatplichtig zijn we bovendien aan informant en de talloze voetballiefhebbers en voetballerspelers die we ondanks de beperkingen van Covid-19 mochten interviewen. Om niemand tekort te doen, verwijzen we naar een lijst met namen achter in het boek. Tot slot danken we de sponsors die deze uitgave in eigen beheer mogelijk maakten. Hun namen en bedrijfslogo's treft u daar ook aan.

Omdat de beschreven periode betrekking heeft op de jaren 1946 - 1980, spreken we in dit boek niet over MVV Maastricht, maar kortweg over MVV. Om dezelfde reden hanteren we de spelling van Endepols als we het Maastrichts dialect gebruiken.

Met gepaste trots bieden wij u dit boek aan. Wij wensen u veel leesplezier.

Maastricht/Diemen, februari 2022

Paul van Grinsven en Paul Strijp

Twee jaar na de bevrijding van Zuid-Limburg door de Amerikanen zagen de leeftijdgenoten Willy Brokamp en Jo Bonfrère in 1946 het levenslicht. Als ze niet op school zaten traptten de twee B's tegen een bal op straat.

De ingetogen Willy Brokamp groeide op in de toenmalige welvarende wijk Chevremont in Kerkrade. De mijnindustrie floreerde en mijnwerkers gaven er graag hun geld uit.

De centraal gelegen St. Pieterstraat telde talloze winkels en kroegen. In de jaren vijftig speelde Brokamp in de jeugd van RKVV Chevremont.

Jo Bonfrère leerde van zich af te bijten in Oud-Bosscherveld, de Maastrichtse wijk die ingesloten werd door fabrieken en grote distributiehallen. Evenals zijn ooms van vaderskant vertoonde Bonfrère zijn voetbalkunsten bij de jeugd van Maasvogels. Beide amateurclubs onderkenden al vroeg het voetbaltalent van hun technisch begaafde spelers.

Het begint altijd met straatvoetbal

Maastricht in de jaren vijftig

In de vijftiger jaren steeg het aantal inwoners van Maastricht van 80.000 tot 90.000 zielen. De stad telde een groot aantal krotwoningen dat op de nominatie stond om gesloopt te worden. Het gemeentebestuur, onder leiding van burgemeester mr. W. Baron Michiels van Kessenich, schoot bij haar woningbeleid een drietrapsraket af: renovatie, sloop en nieuwbouw. Medio jaren vijftig startte de sanering van de woonkazernes aan de Stokstraat. Vanuit hun 'vrijstaat' moesten de 'onaangepaste' bewoners verhuizen naar de Ravelijn, een klein wijkje van 104 huizen nabij de Hoge Fronten alwaar ze tot 'nette burgers' werden omgevormd.

Centrale straat in de Ravelijn

Mark Ansman - Eigen werk

De oude Stokstraat in Maastricht

Historisch Centrum Limburg

Woningen in het Boschstraatgebied konden niet langer aan de sloophamer ontkomen. Het ouderlijk huis van Jo Bonfrère in Oud-Boscherveld trof eenzelfde lot. In de periferie van Maastricht schoten